

att de skulle återvända samma väg, som de hade kommit, emedan denna gick genom länder, som voro bebodda af vilda och barbariska folkstammar. Men då Ludvig närmare efterforskade orsaken till deras ankomst, »fann han, att de voro af svensk nationalitet» (comperit eos esse gentis Sueonum); och då han antog, att de snarare hade kommit som spioner än för att söka vänskap, beslöt han att tills vidare behålla dem hos sig, till dess han försäkrat sig om, huruvida deras afsigter voro redliga eller ej. Härom underrättade han den grekiske kejsaren genom dennes sändebud.¹⁴

Meningen i denna berättelse synes oss vara fullkomligt klar. Det folk, hvars konung skickade sändebud till den grekiske kejsaren och om hvars tillvaro grekerna nu måhända för första gången erhöilo kännedom, kallades i Konstantinopel Rhos. Om de i sitt eget språk brukade detta namn eller blott kallades så af andra, är en fråga, till hvilken vi senare skola återkomma; för närvarande är detta likgiltigt. Under detta samma namn, Rhos, omtalar kejsar Theophilus dem också i det naturligtvis på grekiska skrifna bref, som sändebuden medhade till Ludvig den fromme. Att PRUDENTIUS hade detta bref framför sig, när han skref, är klart af skriftsättet *Rhos* (med *Rh*), som uppenbart återgifver den grekiska formen 'Ρῶς.¹⁵ Då detta namn emellertid var fullkomligt okänt i Västerlandet, var det naturligt, att Ludvig den fromme skulle söka närmare utforska sändebuden, och resultatet blef, att dessa främlingar, som i den grekiska kejsarens bref betecknas som Rhos, befunnos vara svenskar och följaktligen hörde till en gren af dessa samma normanner, som frankerna under den tiden kände endast alt för väl och mot hvilka de hade all anledning att vara misstänksamma. Häri ligger den naturliga förklaringsgrunden till kejsarens försigtighetsmått emot dem. Den slutsats, som man kan draga af detta ställe, är altså att *Rhós*, 'Ρῶς, var det grekiska namnet på svenskarna.

Det säges ingenting om, hvar dessa »Rhos» egentligen